

מאחר שיש תגבורות של הגבירות, ובעי ההוא זמנא בתיזבתא שלים, לאשתחח עלמא קמי קדרשא ביריך היא ומשום כך צריך באותו הזמן לשוב בתשובה שלימה בכדי שימוש העולם כראוי לפני הקב"ה. **לבדת את מטרוניתתא, וביעין בני היכלא בתשעה לירחא, למבוד חדוותא** והנה אחר הנסירה שהוא ערבי יה"ב אז באה המלכה שהיא השכינה בכדי לעלות אל הבינה בכדי לקבל ה"ג ממוקמות ולכך צריבים אז כל בני היכל שהם עם ישראל לעשות שמחה ויוט בתשעה לחודש תשרי בכדי להבין ע"י אותה שמחה את המלכות שהיא תעלת שמחה אל הבינה ביה"ב (שעה"ב ר' ג), **ולמטבל בנחרא, לדכאה גראמייה בזונא דמטרוניתתא** וכן הם צריבים לטבול בנחרא או במקורה בכדי לטהר את עצם בכדי שייה להם חלק ביחידת המלכה שהיא השכינה, **ביומא אחרא, הוא זונגא דיללה לשוואה שמאלא תחות רישחא,** (נ"א רישא דמלפנא) **במה דאת אמר שמאלו תחת לראשי** מאחר שאז ביום האחרון שהוא יה"ב הוא זמן הייחוד שלה עם הבינה כי אז המלכות עולה לבינה בכדי לקבל ה"ג ממוקמות בכדי להניח את הגבירות שבשמאל תחת רأسה מאחר שאז ביה"ב נעשה במלכות סוד החותם ע"י הה"ג ממוקמות שהיא מקבלת מהבינה ואז נשלהמת הנסירה וכמש"ב 'שמאלו תחת הראשי' (מק"מ) •

ביה"ב עם ישראל נמצאים בתענית ובהינה מכפרת על העוננות

וכדין ישראל בתעניתא על חובייהו, ומברא להו ואז הלימוד היומי

ביה"כ ישראל נמצאים בתענית על עוננותיהם ואז הבינה מכפרת להם. **דָּהָא אִימָּא**
עַלְּאָה אֲנֵה יְרֻתָּה אֲנֵפָה לְמַטְרוֹגִיתָה בְּזֹוֹגָה,
וּמְתַבְּפֶרֶין בָּל בְּנֵי חִיבָּלָא כי הרי האמא העליונה שהיא הבינה היא
 מאירה את פניה אל המלכה שהיא השכינה בסוד ההיחוד עמה שבזה היא נותנת לה ה"ג
מְמוֹתָקּוֹת וְעַיְ"בּ מְתַכְּפָרִים כָּל בְּנֵי הַיְּכָל שָׁם עִם יִשְׂרָאֵל. **כִּיּוֹן דְּשָׁמָאָלָא**
מְקַבְּלָה לָה בְּהָאִי יוֹמָא, דְּרִישָׁא דְּמַטְרוֹגִיתָה שְׁרִיאָ
עַל שָׁמָאָלָא וכל זה בגל שהגבורה שבשמאל מקבלת את המלכות באותו היום
 של יה"כ ובזה ראש המלכות שורה על הגבורה שבשמאל ושניהם יחד נדבקים בבינה ועי"כ
 מתמטקים הדינים מאחר שאין הדין נמתך אלא בשורשו [ל] (רמ"ק) •

ביום הראשון של חג הסוכות מתעורר החסד שבימין בכדי לקבל את המלכות
 בכדי לחברה, משום כך צריכים כל בני האדם לשמש בכל מיני שמחהDKDושה
בְּיוֹמָא קָדְמָאָה דְּחָג, יְתַעַר יְמִינָא לְקַבָּלָה, בְּגִין
לְחַבְּקָה והנה ביום הראשון של חג הסוכות מתעורר החסד שבימין
 בכדי לקבל את המלכות בכדי לחברה, בסוד 'זמינים תחבקני' מאחר שאז מתחילהム להיכנס

* * * אור הרשב"י *

ומבسمים אותם וממתקים אותם ולכון אל
 תמה מ"ש עתה בעורת השם איד ע"י
 ראשי ומוקורי הדין אנו מבסמים וממתקים
 את הדין (והוא מהמת שברשותם הם בסוד
 אחדות האצילות ועי"כ הדין קרוב ביותר אל
 החסד ומושם כך הם ממוקמים ביוור).
 וכן עצם כופים את הדינים הקשים

[ל] בדרiatתא בשער הכוונות – דרישוי ראש
 השנה דרוש ז' וו"ל: ובכל זה יהיה בידך כי כל
 כפיה וbijtול הדינים והתמתקותם אינם אלא
 על ידי שורש ממש כי הנברות והדינים
 העליונים הנה הם תמיד ממוקמים וממוסים
 לבן הם עצם כופים את הדינים הקשים

* * * הלימוד היומי *

למלכות החדים ע"י מצוות סוכה ולולב ומיניו, **ובדין כל חידושא וכל אגפין נהירין, וחידותא דמים צלילן, לנפקא על מדבחא** ועי"כ נמצאת כל השמחה מכח הבינה שם מקור השמחה ועי"כ כל הפנים מאירות בכך להשפיע לתחthonים, ועי"כ יש שמחה בניסוך המים הצלולים על גבי המזבח, ואלו המים הם בסוד החסד ללא טרבות דין כלל ומנסכים אותם על גבי המזבח בסוד המשכת החדים אל המלכות הנקראות מזבח (רמ"ק). **ובעין בני נשא למחדי בכל זיגין חידותה, דהא ימינה גרים** ומשום כך צרכיהם כל בני האדם לשמהם בכל מיני שמחה דקדושה מאחר שאז היימין גורם שהתעוור סוד השמחה. **בכל אחר דשاري ימינה, חידותא אצטראיך בכל לא, בדין חידותא היא לאשתעשע** כי הנה בכל מקום שנמצא החסד שבימיין אז צריך לשמהם בכל דבר כי אז הוא זמן השמחה העליונה בכך להשתעשע בשמחת ההכנה אל הייחוד שייהי בשם"ע.

ביום שמיני עצרת يوم שמחת התורה יהוד זון הגודלים

לבתר ביומא תמיינאה, חידותא דאוריתא הוא והנה אח"כ ביום שמיני עצרת הוא יום שמחת התורה כי אז הוא שמחת יהוד זון הגודלים הנקראים תורה כי ז"א הוא סוד תורה שבכתב ורחל היא סוד תורה שבבעל פה שאז הוא זמן שמחת יהודים, **דהא בדין זונא דגופא, הוא זונא דכל לא, למחוי פלא חד, ודא הוא שלימו דכל לא** כי אז המלכות מתיחודת עם ז"א הנקרא גופו ואז הוא זמן הייחוד של כל הספרות בכך שייהיו כולם

ה לימודי היומי

בבחינה אחת ואז הוא השלימות של הכל, **וְהִיא יוֹמָא דִיּוֹנָה אֶלְيָהוּ וְהִיא, וְעַדְבָּא דִיְהָוּ בְּלֵחֶזֶדְיִהְוּ, דְּלִילָתּוּ בֵּיהַ חֲזֶלֶתְקָא לְאַחֲרָא** ואז הוא רק יום השמחה של ישראל עם הקב"ה בודאי והוא החלק שלהם לבדם שאין בו חלך לאחרים כי אז הוא שמחת ישראל בקב"ה ואין שום השפעה בזה לאומות העולם [זא]. **וְבָאֵין אִינּוֹן יִשְׂרָאֵל בְּעַלְמָא דִין, וּבַעַלְמָא דְאַתִּי, עַלְיָהוּ בְּתִיבּ** (דברים יד) **כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה לִי אֱלֹהִיךְ וְגֹזֵן**, אשריהם ישראל בעולם זהה ובעולם הבא שעלייהם נאמר כי עם קדוש אתה לה אליהיך וגוזן.

חוור לדבר בעניין פנחים ו מבאר שמי שרואה את הקשת צריך לברך זכר הברית שקב"ה נשבע שלא יביא עוד מבול על הארץ

פְּנַחַס בֵּן אֶלְעֹזֶר בֶּן אַהֲרֹן הַכֹּהֵן הַשִּׁיב אֶת חִמְתִּי מַעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגֹזֵן. (במדבר כה) **רַבִּי יְהוֹנָדָךְ פָּתַח** לבאר את הפסוק והקדמים לבאר את מש"ב, (איוב ד) **זָכַר נָא מֵי הַזָּהָר נָקִי אָבֵד וְאִיפָּה יִשְׂרָאֵל נְבָחָדָו** ו אמר רבבי יהודה, **תִּפְנַז תְּגִינָּן, מִאן דְּחַמְּיָה קָשָׁת בְּגִוּנוֹן** (ס"א נהרין), **אַצְטָרִיךְ לְבִרְכָּא בְּרוּךְ זָכַר**

אור הרשב"י

לאוהבו: עשה לי סעודת קטנה, כדי שאהנה ממך. אמר רבי יהונתן: אווי להם לנויים שאבדו ואין יודעין מה שאבדו, בזמנן שבית המקדש קיים - מובה מכפר עליהם, ועכשו מי מכפר עליהם.

[לא] כראיתא בסוכה דף נה עמוד ב' אמר רבי אלעזר הני שבעים פריטים בוגנד מי – בוגנד שבעים אמות. פר' יהידי למלה – בוגנד אומה יהירה. משל מלך בשיר ודם שאמר לעבדיו: עשו לי סעודת גдолה. ליום אהרון אמר

הליימוד היומי